

Sygnatura akt I C 1522/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2016r.

Sąd Okręgowy w Płocku I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: SSO Agnieszka Bilkiewicz

Protokolant: Damian Gołębiowski

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2016 r. w Płocku na rozprawie

sprawy z powództwa J. J.

przeciwko J. D.

o zadośćuczynienie

1. powództwo oddała;
2. nie obciąża powoda kosztami sądowymi.

Sygn. akt I C 1522/15

UZASADNIENIE

Powód J. J. wystąpił przeciwko J. D. o zapłatę kwoty 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia. W uzasadnieniu pozwu wskazał skazał, iż J. D. został ustanowiony adwokatem z urzędu do wniesienia skargi kasacyjnej w sprawie sygn. I ACa 1059/13 Sądu Apelacyjnego w Katowicach. Poprosił pozwanego o spotkanie w Areszcie Śledczym. Pozwany nie spotkał się z nim, tylko w dniu 18 lipca 2014r. sporządził opinię prawną o braku podstaw do wniesienia skargi. Zachowanie pozwanego stanowi naruszenie zasady etyki wykonywania zawodu adwokata jako matactwo i ograniczenie jego praw od obrony w/w skargą. Pozwany naruszył jego dobra osobiste w postaci zlekceważenia go (pozew k. 9-9v).

Pozwany J. D. – nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód J. J. był stroną postępowania sądowego sygn. akt I ACa 1059/13 Sądu Apelacyjnego w Katowicach.

W toku tego postępowania dla powoda został ustanowiony pełnomocnik z urzędu w osobie pozwanego adw. J. D. w celu stwierdzenia, czy zachodzą podstawy do wniesienia skargi kasacyjnej.

W tym czasie powód przebywał w Areszcie Śledczym.

Pozwany, bez spotkania się z powodem, stwierdził brak podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej.

Powód nie ma nikogo na utrzymaniu. Nie ma majątku, ani dochodów (oświadczenie majątkowe k. 9-10).

Powyższy stan faktyczny był niesporny.

Sąd zważył co następuje:

Powód, jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia wskazał naruszenie jego dóbr osobistych, poprzez jego zlekceważenie.

Oceniając roszczenia powoda należy podkreślić, iż strona dochodząca zadośćuczynienia pieniężnego z tytułu naruszenia dobra osobistego obowiązana jest udowodnić nie tylko sam fakt naruszenia dobra osobistego, ale także doznania krzywdy wskutek naruszenia dobra osobistego. Należy przy tym mieć na względzie, że nie każde naruszenie dobra osobistego rodzi prawo do żądania zadośćuczynienia na podstawie art. 23 k.c., art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c.

W ocenie Sądu nie doszło do naruszenia jakichkolwiek dóbr osobistych powoda, w tym jego godności osobistej. Samo wydanie opinii w kwestii istnienia podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, bez osobistej rozmowy pozwanego z powodem, nie było instrumentalnym potraktowaniem powoda, czy jego lekceważeniem.

To na powodzie – dochodzącym zadośćuczynienia – spoczywał ciężar udowodnienia, iż pozwany swoim zachowaniem (działaniem lub zaniechaniem) naruszył jego dobra osobiste. Niewykazanie istnienia tej przesłanki powoduje brak odpowiedzialności pozwanego, zaś brak naruszenia (lub zagrożenia) dobra osobistego czyni zbędnym dalsze ustalenia dotyczące wskazywanej przez powoda krzywdy.

Tym samym, skoro powód nie wykazał, iż pozwany naruszył jego dobra osobiste, należało oddalić zgłoszony przez niego w pozwie wniosek dowodowy, na mocy art. 227 k.p.c. Nadto, fakt stwierdzenia braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej był niesporny (postanowienie k. 79). Dowód z dokumentów zgromadzonych w aktach sygn. I ACA 1059/13 nie zmierzał do udowodnienia przesłanek odpowiedzialności z tytułu naruszenia dóbr osobistych.

Wobec niezasadności twierdzeń powoda o naruszenia jego dóbr osobistych, żądanie zadośćuczynienia podlegało oddaleniu w całości na podstawie art. 23 k.c., art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c.

Na mocy art. 339 k.p.c. wobec pozwanego Sąd orzekł zaocznie.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 102 k.p.c. nie obciążając powoda kosztami sądowymi z uwagi na brak majątku i dochodów.